

ΗΠΕΙΡΟΣ: ΕΝΑ ΑΡΝΗΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟ ΤΡΙΜΗΝΟ ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ

KHOON LAY GAN

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΑΡΕΣΟΥΝ

Η **Ειρήνη Κετικίδη** και ο **Διονύσης Κλάδης**,
διαλέγουν 5 αγαπημένα τους άλμπουμ

Η ΒΔΟΜΑΔΑ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕ, ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Οι πιο διαβασμένες ειδήσεις στον Τύπο Ιωαννίνων,
τη βδομάδα που πέρασε

1 Ετοιμάζεται ο κόμβος σύνδεσης Εγνατίας-Ε65

Εγνατία οδός και ο Ε65, ο κεντρικός οδικός άξονας, θα συναντηθούν λίγο έξω από τα Γρεβενά. Στην ολότητα του, αυτός ο δρόμος αναμένεται να λειτουργήσει όχι πριν το τέλος του 2026, οπότε έχει καιρό ακόμα μπροστά του.

<https://typos-i.gr/article/etoimazetai-o-kombos-syndeshs-egnatias-e65>

2 Λάρα Βαρτζιώτη: Μια νέα (βραβευ- μένη) αρχιτέκτονας και η πρόκληση αποκατάστασης του «Ακροπόλ»

Λάρα Βαρτζιώτη είναι αρχιτέκτονας έχοντας κάνει σπουδές στη Γερμανία και στην Αγγλία. Κατάγεται από τα Γιάννενα και ζει στην Αθήνα, όπου διατηρεί αρχιτεκτονικό γραφείο, το οποίο δίνει ιδιαίτερη έμφαση στην ιστορία και τον πολιτισμό των υφιστάμενων κατασκευών.

<https://typos-i.gr/article/lara-bartziwth-mia-nea-brabeymenh-arxitektonas-kai-h-proklshsh-apokatastshs-toy-akropol>

3 Ειτάφιοι στα Γιάννενα: Μια αλλιώςτικη καταγραφή ενός πολύ παλιού εθίμου

Αναρωτηθήκατε ποτέ, πόση απόσταση καλύπτουν οι επιτάφιοι των ενοριών των Ιωαννίνων, που θα βγούνε και πάλι αύριο, Μεγάλη Παρασκευή και πολλοί από αυτούς θα συναντηθούν το κέντρο της πόλης;

<https://typos-i.gr/article/epitafioi-sta-giannena-mia-alliwtikh-katagrafh-enos-poly-paliou-eθimoy>

Γιάννενα: Ούτε τα
φθηνότερα, ούτε τα
ακριβότερα, για Πάσχα

<https://typos-i.gr/article/giannena-oyte-ta-fθhnotera-oyte-ta-akribotera-gia-pasxa>

Ο Τύπος χρειάζεται τη στήριξή σας

Ο Τύπος Ιωαννίνων typos-i.gr, είναι ένα ανεξάρτητο, συνεταιριστικό μέσο ενημέρωσης στα Γιάννενα, με τρεις εργαζόμενους πλήρους απασχόλησης.

Τίποτα από τα παραπάνω δεν είναι δεδομένο στα ΜΜΕ.

Είναι επίσης ένα μέσο ενημέρωσης που θέλει και επιδιώκει να βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στους αναγνώστες και τις αναγνώστριές του. Γιατί το αναγνωστικό κοινό είναι πάντα αυτό που τελικά έχει τον τελευταίο λόγο. Και έτσι πρέπει. Αυτό που θέλουμε, είναι προοπτικά να βασιζόμαστε αποκλειστικά στις συνδρομές των αναγνωστών και αναγνωστριών μας.

Η επιβίωση της δημοσιογραφίας, πόσο μάλλον σε τοπικό επίπεδο, δεν είναι εύκολη υπόθεση.

Με την προϋπόθεση της αλληλεπίδρασης και της συνειδητοποίησης του πραγματικού ρόλου ενός μέσου ενημέρωσης, ο «Τύπος Ιωαννίνων» ζητάει τη στήριξή σας.

Τη στήριξη του καθενός και της καθεμίας από εσάς που μας διαβάζει τόσα χρόνια και που μας εμπιστεύεται.

Κάνοντας μια συνδρομή μέσω του **Patreon**, με 5 ευρώ το μήνα, στηρίζετε την ύπαρξη του typos-i.gr και όλων των πραγμάτων που δημιουργούμε.

Από τις καθημερινές ειδήσεις και την ενημέρωση, μέχρι τις εκδόσεις, τα ντοκιμαντέρ κ.ο.κ.

Για να κάνετε τη συνδρομή, πατήστε το κόκκινο «κουμπί» στο τέλος του άρθρου ή απλά, τον εξής σύνδεσμο: https://www.patreon.com/TyposI?fan_landing=true

Μέσω του Patreon, μιας πλατφόρμας στήριξης δημιουργών περιεχομένου, θα μπορείτε να βλέπετε είτε αποκλειστικό περιεχόμενο, άρθρα που ανεβαίνουν μόνο εκεί δηλαδή και όχι δημόσια, είτε να έχετε πρόσβαση νωρίτερα σε podcasts, ψηφιακά έντυπα, είτε να συμμετέχετε σε κληρώσεις για θεάματα που γίνονται στα Γιάννενα.

Επίσης, μπορείτε εκεί να δείτε όλο το **ντοκιμαντέρ By the Lake**, για τη μουσική σκηνή των Ιωαννίνων μεταξύ 1975-1995, αλλά και να κατεβάσετε **δύο ψηφιακές εκδόσεις** του Τύπου Ιωαννίνων.

Επιπλέον, κάθε συνδρομητής-τρια θα λάβει έναν κωδικό έκπτωσης για τον επόμενο τόμο «**25+1 ρετρό ιστορίες**» που θα κυκλοφορήσει το 2024.

Ουσιαστικά, μέσω του Patreon, κάνετε μια πάγια εντολή για κάθε μήνα μέσω της τραπεζικής σας κάρτας. Δεν πρόκειται να σας ζητηθούν τραπεζικοί κωδικοί ή ο,τιδήποτε προσωπικό. Το Patreon είναι μια αναγνωρισμένη και ασφαλής πλατφόρμα στήριξης δημιουργών.

Αν έχετε πρόβλημα στην εγγραφή, μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας με mail ή στο messenger της σελίδας του Τύπου στο facebook, για πληροφορίες.

 BECOME A PATRON

Το Φορτόσι και ο Φορτώσης

[ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ ΑΓΓΕΛΗ]

Το Φορτόσι είναι ένα ημιορεινό χωριό του νομού Ιωαννίνων, ανήκει δε στα Κατσανοχώρια. Και διοικητικά στον Δήμο Βορείων Τζουμέρκων. Γειτονεύει με τον ποταμό Άραχθο, με την ανατολική πλευρά του οποίου ενώνεται με το γεφύρι της Πολιτσάς.

Ένα πέτρινο γεφύρι που χτίστηκε στα τέλη του 19ου αιώνα – με ένα κύριο και βοηθητικά τόξα, ύψους 14 μέτρων.

Το «Φορτόσι» (επίσημα «Φορτόσιον», όπως έχει καταγραφεί στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως το 1919) συναντάται και με τον τύπο «Φορτώσι».

Ο καθηγητής Γλωσσολογίας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων Κώστας Ευ. Οικονόμου στην εργασία του «Τα οικωνύμια του Νομού Ιωαννίνων-Γλωσσολογική εξέταση» αναφέρει ότι κατά την παράδοση το χωριό δημιουργήθηκε από μέρος των κατοίκων του χωριού Λάτου το οποίο εγκαταλείφθηκε εξαιτίας πανώλης το 1764. Προσθέτει δε ότι μεταξύ των χωριών Φορτόσι και Κωστήτσι, σώζονται ερείπια οικιών.

Ο Οικονόμου εκτιμά ότι το τοπωνύμιο είναι κυριώνυμο. Το αποδίδει στο επώνυμο «Φορτώσης», το οποίο με τη σειρά του σχηματίστηκε από τον ρηματικό τύπο «φορτώσει» (του ρήματος «φορτώνω»).

Κατά την άποψή του, η ερμηνεία αυτή ενισχύεται και από το γεγονός ότι οι κάτοικοι του χωριού αποκαλούνται «Φορτώσπδες».

Ο ιστοριοδίφης Στέφανος Μπέττης έχει καταγράψει μια διαφορετική ερμηνεία

στην εργασία του «Ονοματολογία των χωριών του νομού Ιωαννίνων». Καταρχάς, εκτιμά ότι ο αρχικός τύπος είναι «Φόρτος» και ότι το χωριό δημιουργήθηκε από βλάχους γεωργούς. Παραπέμπει δε σε άλλα βλάχικα τοπωνύμια στην περιοχή.

Ωστόσο, δεν τεκμηριώνει την άποψή του αυτή. Όπως σημειώνει και ο ίδιος, «δεν έχω άλλες πειστικές αποδείξεις για να

στηρίξω πλήρως την άποψή μου αυτή, πάντως πιστεύω ότι δεν είναι και απίθανη». Προσθέτει ακόμη ότι το «Φόρτος» έγινε «Φορτόσι» (ή «Φορτόσιον») λόγω γραφειοκρατίας: «Η γραφειοκρατία μας αρκέστηκε στην προσθήκη της ελληνικής κατάληξης –ι και –ιον. Ίσως να το παράγαγαν από το φόρτος και φορτώνω, παρετυμολογία εξώφθαλμη...».

Οι εκδόσεις του Τύπου Ιωαννίνων και της ΣΧΗΜΑ ΚΟΙΝ.Σ.ΕΠ

**«25+1
ΡΕΤΡΟ ΙΣΤΟΡΙΕΣ»**

**«25+2
ΡΕΤΡΟ ΙΣΤΟΡΙΕΣ»**

**«ΟΙ 'ΑΠΟΣΤΑΤΕΣ'
ΤΑ ΡΕΝΤΖΕΛΑ
ΚΑΙ ΟΙ ΔΗΜΑΡΧΟΙ»**

ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΠΡΟΣΛΗΨΕΙΣ-ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ:

Ένας κακός Μάρτιος και ένα κακό πρώτο τρίμηνο, στην Ήπειρο

[ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΣΑΝΤΙΚΟΥ]

Ο Μάρτιος δεν ήταν καλός, εργασιακά, στην Ήπειρο, από πολλές απόψεις.

Καταρχάς, έκλεισε ένα αρνητικό τρίμηνο στο ισοζύγιο προσλήψεων-απολύσεων και στους τέσσερις νομούς της Ηπείρου, σύμφωνα με τα στοιχεία του συστήματος «Εργάνη».

Το πρώτο τρίμηνο της χρονιάς στην Ήπειρο είναι συνήθως αρνητικό στον εργασιακό τομέα. Ωστόσο, η αύξηση των προσλήψεων πάντα λειτουργούσε αντισταθμιστικά σε ένα βαθμό.

Φέτος όμως, ο Μάρτιος είναι ο πρώτος αρνητικός εδώ και τρία χρόνια και μάλιστα, ενώ τους αντίστοιχους μήνες του 2023 και του 2024, το θετικό ισοζύγιο αυξανόταν γεωμετρικά.

Τον συγκεκριμένο μήνα φέτος, ο συνολικός αριθμός των προσλήψεων στην Ήπειρο, και στους τέσσερις νομούς, ήταν σημαντικά μειωμένος σε σχέση με πέρυσι, αλλά οριακά και πρόπερσι.

Σε επίπεδο τριμήνου, φέτος καταγράφηκαν 610 απολύσεις, οι οποίες είναι υπερδιπλάσιες από το περσινό, επίσης αρνητικό την ίδια περίοδο, ισοζύγιο.

Τα στοιχεία, αναλυτικά, ανά νομό της Ηπείρου, είναι τα εξής:

	ΝΟΜΟΣ	ΠΡΟΣΛΗΨΕΙΣ	ΟΙΚΕΙΟΘΕΛΗΣ ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ	ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ ΑΟΡΙΣΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ	ΛΗΞΕΙΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ	ΣΥΝΟΛΟ ΑΠΟΛΥΣΕΩΝ
Μάρτιος '25	ΑΡΤΑΣ	734	267	59	511	837
	ΘΕΣΣΠΡΩΤΙΑΣ	627	188	33	330	551
	ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ	3.310	1.235	170	1.918	3.323
	ΠΡΕΒΕΖΑΣ	881	216	63	651	930
	ΣΥΝΟΛΟ	5552	1906	325	3410	5641
1ο Τρίμηνο '25	ΑΡΤΑΣ	2.465	816	236	1.719	2.771
	ΘΕΣΣΠΡΩΤΙΑΣ	1.817	597	141	1.030	1.768
	ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ	10.755	3.582	582	6.930	11.094
	ΠΡΕΒΕΖΑΣ	2.448	629	260	1.573	2.462
	ΣΥΝΟΛΟ	17.485	5624	1219	11.252	18.095
Μάρτιος '24	ΑΡΤΑΣ	871	194	79	645	918
	ΘΕΣΣΠΡΩΤΙΑΣ	837	222	32	355	609
	ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ	3.683	1.081	162	1.943	3.186
	ΠΡΕΒΕΖΑΣ	1.299	273	45	696	1.014
	ΣΥΝΟΛΟ	6690	1770	318	3639	5727
1ο Τρίμηνο '24	ΑΡΤΑΣ	2.348	683	237	1.646	2.566
	ΘΕΣΣΠΡΩΤΙΑΣ	1.883	661	167	1.006	1.834
	ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ	10.712	3.622	580	6.704	10.906
	ΠΡΕΒΕΖΑΣ	2.567	687	190	1.603	2.480
	ΣΥΝΟΛΟ	17.510	5653	1174	10.959	17.786
Μάρτιος '23	ΑΡΤΑΣ	735	249	76	494	819
	ΘΕΣΣΠΡΩΤΙΑΣ	608	163	32	289	484
	ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ	3.388	1.153	188	1.709	3.050
	ΠΡΕΒΕΖΑΣ	1.027	271	70	605	946
	ΣΥΝΟΛΟ	5758	1836	366	3097	5299
1ο τρίμηνο '23	ΑΡΤΑΣ	2.337	683	186	1.473	2.342
	ΘΕΣΣΠΡΩΤΙΑΣ	1.669	527	152	950	1.629
	ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ	9.458	3.281	544	5.982	9.807
	ΠΡΕΒΕΖΑΣ	2.882	742	183	1.803	2.728
	ΣΥΝΟΛΟ	16.346	5233	1065	10.208	16.506

LIVE**24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ****Need στη Brigada**

ΟΙ NEED, μια από τις ιστορικότερες prog ελληνικές μπάντες, παίζουν στις 24 Απριλίου με καλεσμένους τους Move the Sun. Οι Need περνούν από τα Γιάννενα, στο πλαίσιο της περιοδείας τους για τα 20 χρόνια επί σκηνής χρόνια τους.

26 ΑΠΡΙΛΙΟΥ**Rockin' Rebel στα γενέθλια του Πορτραίτου**

ΣΤΙΣ 26 ΑΠΡΙΛΙΟΥ, το θυμωμένο Πορτραίτο στην Καποδιστρίου κλείνει τα 23 του χρόνια και το γιορτάζει με ένα ακόμα Rockin' Rebel live. Έναρξη στις 22.00, είσοδος 5 ευρώ, τηλέφωνο κρατήσεων 2651068550.

26 ΑΠΡΙΛΙΟΥ**Vonavibe+Ειρήνη Κετικίδη στο Studio 203**

ΟΙ VONAVIBE και η Ειρήνη Κετικίδη έρχονται στο Studio 203 στο ΚΕΠΑΒΙ. Ανοίγουν οι The Grey Agenda. Presale : 10 ευρώ. Door 12 ευρώ.

ΘΕΑΤΡΟ**26-27 ΑΠΡΙΛΙΟΥ****«Αφηγήτρια ταινιών»**

Η ΝΟΥΒΕΛΑ του Ερνάν Ριβέρα Λετελιέρ «Αφηγήτρια ταινιών» ανεβαίνει στη θεατρική σκηνή από την εταιρία θεάτρου «Τροχιές» και τη Laterna Magica και στα Γιάννενα, στις 26 και 27 Απριλίου, στις 21:00, στη «Σκηνή 125» της «Θεατρικής Συμπαιγνίας» (εντός ΚΕΠΑΒΙ). Την παράσταση σκηνοθετεί ο Νικόλας Λαμπάκης και ερμηνεύει η Νοεμή Βασιλειάδου.

Η υπόθεση: Σε ένα ξηρό και άγριο τοπίο στην έρημο Ατακάμα της Χιλής, η ζωή κυλά δύσκολα για τους κατοίκους. Οι περισσότεροι είναι πάμφτωχοι εργάτες στα ορυχεία νίτρου και δεν έχουν καν τη δυνατότητα να πάνε στον κινηματογράφο, τη μοναδική επιλογή διασκέδασης που προσφέρει η περιοχή τους. Έτσι, ένα χαρισματικό κορίτσι αναλαμβάνει να παρακολουθεί η ίδια ταινίες και στη συνέχεια να τις αφηγείται στους συγχωριανούς της. Το σπίτι της μετατρέπεται σε μια ιδιότυπη σκηνή, όπου με αξιοθαύμαστη αφηγηματική ικανότητα το κορίτσι ζωντανεύει τις ταινίες. Μέχρι που η έλευση της τηλεόρασης αλλάζει τα πάντα.

Τιμές εισιτηρίων: 14€ κανονικό | 12€ φοιτητών, ανέργων, ΑμεΑ, 65+ και ατέλειες. Διάρκεια παράστασης: 75'. Τηλέφωνα κρατήσεων: 26513 12830, 6945533242. Προπώληση: ταμείο του θεάτρου και online στο more.com

26-27 ΑΠΡΙΛΙΟΥ**«Άγουρα Κεράσια»**

ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ «Άγουρα Κεράσια» του Μιχάλη Άνθη και σε σκηνοθεσία Μανούσου Μανουσάκη έρχεται στα Γιάννενα στις 26 και 27 Απριλίου, στις 21:00, στο Καμπέριο.

Πρωταγωνιστούν: Τάνια Τρύπη και Κωνσταντίνος Καζάκος. Η υπόθεση: Ο Στάθης και η Φανή ζουν τη φαινομενικά ήσυχη σχέση τους σε κάποια γωνιά της ελληνικής επαρχίας. Πίσω, όμως, απ' την ειδυλλιακή ψυχία, ένα τέρας караδοκεί. Εισιτήριο: 17 ευρώ, 15 ευρώ το μειωμένο (φοιτητικό, ανέργων, ΑμεΑ). Προπώληση : Βιβλιοπωλείο Αναγνώστης & ticketservices.gr. Κρατήσεις στο 2311219978 / 6936915422

27-28 ΑΠΡΙΛΙΟΥ**«Βότκα Μολότοφ»**

«ΒΟΤΚΑ ΜΟΛΟΤΟΦ», η κωμωδία της Ελένης Ράντου, βασισμένη στη διασκευή του Νηλ Σάιμον πάνω στα διηγήματα του Τσέχωφ, έρχεται στα Γιάννενα, στην αίθουσα «Αρχ. Σπυρίδωνος» της πρώην Ζωσιμαίας Παιδαγωγικής Ακαδημίας, στις 27 και 28 Απριλίου, για τέσσερις παραστάσεις –στις 18:30 και στις 21:15 και τις δύο μέρες.

Σκηνοθετεί ο Νικορέστης Χανιωτάκης. Στον ρόλο του Τσέχωφ ο Τάσος Χαλκιάς. Μαζί του: Ιωάννης Απέργης, Βίβιαν Κοντομάρη, Λυδία Σγουράκη, Πάνος Σταθακόπουλος, Δήμητρα Στογιάννη, Χρήστος Τριπόδης. Εισιτήριο 17 ευρώ (προπώληση more.com).

[ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΤΣΙΤΟΥ]

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΝΤΕΛΙΒΕΡΙ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ ΚΑΙ ΓΕΝΙΚΟΤΕΡΑ

«Έχει φύγει το παιδί»

Στα Γιάννενα (ως φοιτητούπολη γαρ) η δουλειά του ντελίβερι είναι πολύ διαδεδομένη, ιδίως μετά την άνθιση των ηλεκτρονικών πλατφορμών με τους freelancer ο αριθμός αυτός έχει αυξηθεί κατακόρυφα. Εξαιτίας και αυτού του καθεστώτος των freelancer είναι δύσκολο να διατυπωθεί με ακρίβεια πόσα μηχανάκια κινούνται στην πόλη αλλά κατά προσέγγιση θα μπορούσαμε να πούμε πως υπάρχουν περίπου 400 ντελίβερι.

Την δουλειά του διανομέα πολλοί την έχουν στο μυαλό τους με διάφορους τρόπους. Ορισμένοι πιστεύουν ότι είναι μια δουλειά παροδική, μια δουλειά που θα την κάνεις για λίγα χρόνια όσο είσαι νέος, άλλοι ότι είναι μια δουλειά για να συμπληρώσεις τον μισθό, άλλοι πιστεύουν ότι οι ντελιβεράδες «πιάνουν» καλά λεφτά, άλλοι έχουν στο νου τους ότι δεν είναι και τόσο κουραστικό να είσαι πάνω σε ένα μηχανάκι και να πας από σημείο σε σημείο. Καθόλου έτσι όμως δεν είναι.

ΑΠΟΔΟΧΕΣ ΚΑΙ ΤΙΠΣ. Υπάρχει ένας μύθος ότι οι ντελιβεράδες παίρνουν δυο μισθούς, ο ένας είναι το μεροκάματο και ο άλλος είναι απ' τα τιπς και ίσως κάποτε να ήταν και έτσι, κάποτε που το ίδιο πιτόγυρο που αγοράζεις τώρα να κόστιζε 1,5€ και τώρα κάνει 3,5€ με τον μισθό να είναι στην ουσία χαμηλότερος από τότε.

Στις περισσότερες των περιπτώσεων οι εργοδότες δεν δίνουν τις νόμιμες αποδοχές που έχουν καθοριστεί μετά από πολλούς αγώνες του κλάδου. Πλειοψηφούν δε οι περιπτώσεις που ο διανομέας βάζει τις βενζίνες απ' την τσέπη του, βάζει δικό του μηχανάκι με ότι κόστη αυτό συνεπάγεται για την συντήρηση του και εννοείται τα μέσα ατομικής προστασίας κράνος, αδιάβροχα κ.α.

Δυστυχώς η μη παροχή όλων αυτών φαντάζει κανονικότητα παρόλο που ο νόμος προβλέπει το αντίθετο. Όσο για τα τιπς η κατάσταση όσο πάει και χειροτερεύει εξαιτίας της ακρίβειας κυρίως, αλλά και της εισαγωγής ολόενα και πιο πολύ του πλαστικού χρήματος στη ζωή μας, αν και γενικότερα τα τιπς, ως το «ευχαριστώ» του καταναλωτή προς τον εργαζόμενο, δεν πρέπει να προσαρτάται σαν κομμάτι του μισθού.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΤΗΤΑ. Οι ντελιβεράδες είναι συνεχώς εκτεθειμένοι σε τροχαία. Δουλεύουν με κάθε καιρό με ό,τι συνεπάγεται αυτό για την αύξηση των πιθανοτήτων δυστυχημάτων. Ακόμη και την περίοδο της πανδημίας ένα απ' τα επαγγέλματα που συνέχιζαν κανονικά ήταν το ντελίβερι.

Ας μην συζητήσουμε για τις μέρες του χιονιά, οπότε και είναι πάγιο αίτημα των ντελιβεράδων να μην εργάζονται. Έχουμε δει «απείρου κάλους» εικόνες και βίντεο, αλλά ακόμα και με βροχή η δουλειά τους δυσκολεύει αρκετά καθώς τα μηχανάκια δεν

έχουν ναλοκαθαριστήρες άρα η ορατότητα τους πέφτει κατακόρυφα, το βράδυ η αντανάκλαση απ' τα φώτα στο βρεγμένο οδόστρωμα είναι εκτυφλωτική.

Είναι ευτύχημα για την πόλη μας που δεν έχει υπάρξει κάποιο θανατηφόρο περιστατικό μέχρι στιγμής, αν και έχουμε σοβαρότατα ατυχήματα όπως ένα πρόσφατο περιστατικό με τον ακρωτηριασμό εργαζομένου.

Όσο για το πόσο κουραστικό είναι αυτό το επάγγελμα... Μπορούμε να πούμε ότι ένα 4ωρο πάνω σε μηχανάκι ισούστε σε κούραση όσο ένα 8ωρο μιας συμβατικής δουλειάς. Αυτό λόγω και των προηγούμενων που αναφέραμε αναγκάζει έναν ντελιβερά να δουλεύει όλες του τις αισθήσεις στο 100%, να είναι συνεχώς στην τσίτα που λέμε, κουβαλώντας και το άγχος της σύντομης παράδοσης. Σ' αυτή την πίεση να προσθέσουμε και τα προβλήματα που εμφανίζουν πολλοί με πόνους και κοίλες στην μέση απ' τους κραδασμούς του οδοστρώματος. Γι' αυτά οι διανομείς ζητούν το επάγγελμα τους να ενταχθεί στα βαρέα και ανθυγιεινά.

ΛΑΚΚΟΥΒΕΣ ΚΑΙ «ΛΟΦΙΣΚΟΙ». Με ιδιαίτερη οξύτητα εμφανίζεται στην πόλη μας το πρόβλημα των λακκουβών ή του υπερυψωμένου οδοστρώματος, κάτι το οποίο δεν αποτελεί πρόβλημα μόνο για τους διανομείς, αλλά και κάθε όχημα που κινείται. Είναι τέτοια η έκταση του προβλήματος που το σωματείο των ντελιβερί έκανε ειδική παράσταση διαμαρτυρίας έξω από το Δημαρχείο με αυτό το ζήτη-

μα για να το αναδείξει. Μπορούμε να κάνουμε φουλ οδικά έργα στο κέντρο της πόλης επειδή έτσι επιβάλλουν τα κονδύλια απ' την Ε.Ε. αλλά λίγο έξω απ το κέντρο υπάρχουν ακόμα χωματόδρομοι, και δεν μιλάμε για μεμονωμένες περιπτώσεις ή αραιοκατοικημένες περιοχές, αλλά περιοχές με πολλές πολυκατοικίες που συνεχώς κινούνται εκεί μηχανάκια.

ΑΝΑΡΧΟΙ ΟΔΟΙ ΚΑΙ ΑΡΙΘΜΗΣΗ. Ένα άλλο ζήτημα που κάθε ένας που θα 'χει δουλέψει στο επάγγελμα του ντελίβερι θα 'χει συναντήσει, είναι το ζήτημα των οδών και την αρίθμησης. Πολλές φορές οι πινακίδες της οδοσήμανσης είτε λείπουν, είτε δεν υπάρχουν διότι κτίστηκε μια νέα πολυκατοικία και η ταμπέλα εξαφανίστηκε, είτε απ' τα χρόνια η ταμπέλα ξεθώριασε και δεν φαίνεται το όνομα, είτε είναι κρεμασμένη σε συρματοπλέγματα που διαχωρίζουν τα χωράφια και την έχουν καταπαεί τα χόρτα.

Το μεγαλύτερο όμως χάος συμβαίνει με τους αριθμούς που τις περισσότερες φορές λείπουν και πρέπει να μαντέψεις που πάει η παραγγελία. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η οδός Αραβαντινού (με την στοά Αραβαντινού) όπου δεν υπάρχει αρίθμηση ούτε για δείγμα και κάθε φορά γίνεται ένα αλαλούμ με τις παραγγελίες.

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΕΣ ΠΛΑΤΦΟΡΜΕΣ ΚΑΙ FREELANCER.

Εδώ και λίγα χρόνια έχουν μπει στη ζωή μας οι ηλεκτρονικές πλατφόρμες όπου πλέον ο κύριος όγκος των παραγγελιών περνάει μέσα απ' αυτές.

Οι εταιρίες αυτές για να προσλάβουν έναν εργαζόμενο δεν του ζητάν καμιά προϋπόθεση διότι του προσφέρουν

μια εργασιακή ζούγκλα. Αυτές οι εταιρίες έχουν προσλάβει έναν τεράστιο αριθμό ανθρώπων και ταυτόχρονα πληρώνουν με το κομμάτι.

Αυτός ο συνδυασμός έχει σαν συνέπεια την αύξηση του ανταγωνισμού μεταξύ των εργαζομένων για το ποιος θα προλάβει κάτι που σημαίνει αύξηση της επικινδυνότητας ενώ ταυτόχρονα καταλήγεις να δουλεύεις πολύ περισσότερες από 8 ώρες για να βγάλεις έναν μισθό κι όχι λίγες ώρες και όποτε βολεύεσαι, όπως ιδανικά παρουσιάζεται απ' τις πλατφόρμες.

ΝΤΕΛΙΒΕΡΙ ΚΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ. Οι διανομείς πολλές φορές είναι και ο άνθρωπος για όλες τις δουλειές. Σε αρκετά μαγαζιά ο διανομέας καλείται να σηκώνει τα τηλέφωνα και να οργανώσει τις παραγγελίες, να σκουπίζει, να βοηθάει στην κουζίνα, να γεμίζει τα ψυγεία, να οργανώνει και να ταξινομεί δέματα σε αποθήκη, δουλειές δηλαδή που και δεν έχουν σχέση με την δουλειά του και φυσικά δεν πληρώνεται για αυτές, για να εξοικονομήσει το εκάστοτε μαγαζί κάποια θέση εργασίας.

Εν τέλει, είναι ένα επάγγελμα που έχει πολλές αθέατες πλευρές, μια δουλειά που πολλές φορές δεν είναι παροδική καθώς υπάρχουν αρκετοί άνθρωποι για τους οποίους αποτελεί την βασική τους εργασία και το ασκούν αρκετά χρόνια. Αξίζει από πλευράς μας, από την πλευρά των καταναλωτών να τους διευκολύνουμε δίνοντας διευκρινίσεις για το που ακριβώς βρίσκεται το σημείο που θέλουμε να έρθει η παραγγελία μας, να σκεπτόμαστε δυο φορές αν θα παραγγείλουμε μέρες με ακραίες καιρικές συνθήκες να προσπαθούμε απ' το υστέρημα μας να τους ευχαριστήσουμε που διακινδυνεύουν την ζωή τους για να έρθει σε μας η παραγγελία και φυσικά και πάνω απ' όλα να είμαστε πλάι τους στις διεκδικήσεις και στους αγώνες τους.

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ
ΠΟΥ ΜΑΣ
ΔΡΕΣΟΥΝ

Η Ειρήνη Κετικίδη και ο Διονύσης Κλάδης, διαλέγουν 5 αγαπημένα τους άλμπουμ

Η Ειρήνη Κετικίδη και ο Διονύσης Κλάδης, θα εμφανιστούν στις 26 Απριλίου στο Studio 203, στα Γιάννενα. Η Ειρήνη, κιθαρίστρια και συνθέτρια, κατάγεται από τα Γιάννενα και οι Vonanibe είναι μια μπάντα που δημιουργήθηκε το 2016 στην Αθήνα. Ο Διονύσης Κλάδης είναι ο τραγουδιστής των Vonanibe και σήμερα, διαλέγουν από πέντε αγαπημένα τους άλμπουμ:

Joe Satriani
Strange Beautiful Music

Το πρωτόκουσα μόλις κυκλοφόρησε το 2002 και έπαθα σοκ. Είχα ήδη λιώσει τα Surfing with the Alien και Flying in a blue dream, αλλά αυτός ο δίσκος ήταν τόσο φρέσκος, τόσο μελωδικά ανεβαστικός, με όλα τα τραγούδια να είναι ένα και ένα. Η παραγωγή του είναι φανταστική, ακόμα και τώρα όταν ακούω το album αυτό με εντυπωσιάζει κάθε φορά. Εννοείται ότι είχα μάθει να τραγουδάω όλες τις μελωδίες και τα solos απέξω, τα θυμάμαι ακόμα. Το αποκορύφωμα ήταν όταν είδα το Satriani την ίδια χρονιά στο θέατρο Πέτρας, όπου τον παρουσίασε ζωντανά. Για μένα το Strange Beautiful Music είναι ο απόλυτος και ο σπουδαιότερος κιθαριστικός δίσκος όλων των εποχών.

Porcupine Tree
Fear of a Blank Planet

Είναι ο δίσκος που θα έπαιρνα μαζί μου σε ένα έρημο νησί χωρίς δεύτερη σκέψη. Η αισθητική, τα layers του ήχου, η δυναμικές και τα visuals είναι καθηλωτικά από αυτή τη μπάντα σε αυτή όπως και σε όλες τις κυκλοφορίες τους. Έχω δει συνολικά live και τους Porcupine Tree και το Steven Wilson solo 4 φορές και κάθε φορά είναι μια μοναδική εμπειρία. Το συγκεκριμένο album είναι επίσης από τις αγαπημένες μου παραγωγές και με έχει επηρεάσει πάρα πολύ στο δικό μου songwriting.

Van Halen
For Unlawful Carnal Knowledge

Λατρεύω τους Van Halen και ειδικά με το Sammy Hagar, και αυτός ο δίσκος είναι για μένα η κορυφαία τους στιγμή όσον αφορά το songwriting και τον ήχο της μπάντας. Έχει μέσα τα περισσότερα αγαπημένα μου κομμάτια τους, όπως Judgement Day, The Dream is Over, In 'n' Out, Pleasure Dome. Εντωμεταξύ απολαμβάνω να τα ακούω τόσο σαν κομμάτια όσο από κιθαριστικής άποψης - για μένα ο δίσκος αυτός έχει τα πιο κορυφαία και εντυπωσιακά licks του Eddie! Σαν κιθαρίστας με έχει επηρεάσει και συγκινήσει τόσο πολύ με το παίξιμο, τον ήχο και το όλο performance του. Με τη συγκίνηση που ένιωθα και μόνο από τα live βίντεο των Van Halen, ειλικρινά δεν μπορώ να φανταστώ πώς θα ήταν να τους είχα δει ζωντανά!

Dream Theater
Images and Words

Αυτό είναι πρώτο album που με έβαλε στο progressive rock/metal. Τυχαία αγόρασα το δίσκο γιατί μου άρεσε τρομερά το εξώφυλλο. Την πρώτη φορά που τον άκουσα ένιωσα πρώτα από όλα έκπληξη και σχεδόν δυσπιστία. Δεν περίμενα καθόλου για παράδειγμα να ακούσω sólo σαξόφωνο σε metal δίσκο, ούτε μπαλάντα με rock ανθεμικές στιγμές, κι όλα αυτά σε συνδυασμό με εκπληκτικές κιθάρες και τύμπανα με ασύμμετρους ρυθμούς και υπερ-τεχνικά σημεία. Οι Theater συνδυάζουν σε αυτό το δίσκο όλα τα επιθετικά στοιχεία που λατρεύω στο metal μαζί με κάποιες, αν θες, έντονες απολαύσεις από άλλα μουσικά είδη. Όλο αυτό λειτούργησε άκρω εμπνευστικά και απελευθερωτικά για μένα στον τρόπο που γράφω η ίδια.

Villagers of Ioannina City
Age of Aquarius

Άλλος ένας λόγος να αγαπάω τα Γιάννενα! Οι Villagers είναι μια μπάντα με δύναμη, ατόφιο τρόπο γραφής και απίστευτη ζωντανή παρουσία. Οι συναυλίες τους έχουν ένα μυστικιστικό χαρακτήρα, σαν τελετή μύησης σε κάτι το κοσμικό και βαθιά υπαρξιακό. Η ατμόσφαιρα αυτή αποτυπώνεται απόλυτα στο συγκεκριμένο δίσκο, ο οποίος είναι κορυφαίος στο σύνολό του με ενορχηστρώσεις και φωνητικά που σε χτυπάνε στην καρδιά. Το ομώνυμο κομμάτι αλλά και το Cosmic soul είναι από τα πιο ανατριχιαστικά κομμάτια που έχω ακούσει γενικώς.

Load & Metallica
(The Black Album)

Αν και είναι 2 ξεχωριστά αλλά δεδομένα ότι είναι του ίδιου συγκροτήματος θα τα βάλω μαζί. Ο λόγος απλός, το Load ήταν το πρώτο album που αγόρασα σε ηλικία 11 ετών. Virgin Megastores στην Σταδίου, όπου μπορούσες να ακούσεις τα album μέσα στο δισκοπωλείο με τα ογκώδη ακουστικά και πατούσες το τεράστιο κόκκινο κουμπί για να πας στο επόμενο track. Το Black Album δεν θεωρώ ότι χρειάζεται ιδιαίτερη επεξήγηση καθώς είναι ένα iconic album όπου κατάφερε για το genre της metal να μπει στις πρώτες θέσεις των charts. Δεν είναι τυχαίο ότι 35 χρόνια μετά την κυκλοφορία του πουλάει ακόμα κατά μέσο όρο 20.000 αντίτυπα τον μήνα.

Rolling Stones
Bridges To Babylon

Από τις πλέον αξέχαστες συναυλίες των Rolling Stones στην Ελλάδα, εκτός του ότι ήταν η πρώτη μου στην ηλικία των 13 ετών, το Bridges to Babylon Tour είχε αφήσει ένα ξεχωριστό σημάδι στην ιστορία των συναυλιών λόγω του μεγέθους της παραγωγής καθώς ήταν η μοναδική συναυλία η οποία μπορούσε να συγκριθεί με το υπερθέαμα των Pink Floyd. Κάπως έτσι είχα φτάσει να λιώνω το CD πηγαίνοντας και γυρίζοντας στο σχολείο.

The Offspring
Smash

Κάπου μεταξύ Αρχαίων και Μαθηματικών στο Γυμνάσιο ένας φίλος άκουγε ένα CD με ένα περίεργο εξώφυλλο το οποίο φυσικά έκανε εμένα ακόμη πιο περίεργο. Φυσικά το πρώτο κομμάτι που μου έβαλε να ακούσω ήταν το Self Esteem. Ακόμη θυμάμαι το συναίσθημα του να ακούς κάτι για πρώτη φορά και απλά να σε αγγίζει τόσο πολύ.

The Cranberries
To The Faithful Departed

Τους Cranberries τους ανακάλυψα από τον καθηγητή μου των drums. Ο συνδυασμός της φωνής της Dolores O'Riordan με τις σκοτεινές μελωδίες του δίσκου θεωρώ ακόμα και μετά από σχεδόν 30 χρόνια ότι είναι από τα πιο ιδιαίτερα albums που βγήκαν ποτέ.

Miles Davis
Kind Of Blue

Το αποτυχημένο πείραμα, όπως το περιέγραφε ο Miles Davis καθώς ποτέ δεν κατάφερε να βγάλει τον ήχο που άκουγε στο κεφάλι του πριν από τα recording sessions παραμένει το jazz album με τις υψηλότερες πωλήσεις παγκοσμίως δικαίως καθώς τα performances είναι απλά καθηλωτικά. Μόνο το γεγονός ότι ο δίσκος ηχογραφήθηκε σε μόλις 2 sessions είναι απλά μια έμπνευση για όλους τους μουσικούς.

ΕΝΑ ΑΛΜΠΟΥΜ ΤΗ ΒΔΟΜΑΔΑ

Ένα μουσικό δείπνο με 5.000 καλεσμένους

[ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΣΑΝΤΙΚΟΥ]

Στις 7 Απριλίου του 1978, αλλά και στις 16 Απριλίου του 2002, κυκλοφόρησε το *The Last Waltz*.

Κυκλοφόρησε σε δίσκο δηλαδή, καθώς το τελευταίο βαλς των The Band είχε συμβεί μερικούς μήνες νωρίτερα, επί σκηνής και το αποτύπωσε σε σελιλόιντ ο Μάρτιν Σκορσέζε, φτιάχνοντας ένα από τα κορυφαία μουσικά ντοκιμαντέρ όλων των εποχών.

Το *The Last Waltz* ήταν έτσι και αλλιώς τρομερός δίσκος. Χρειάστηκαν 3 βινύλια για να χωρέσουν το (πρόσκαιρο, όπως αποδείχθηκε αργότερα) «αντίο» των The Band, που ξεκίνησαν ως Hawks με τον Ρόνι Χόκινς (ντετερμινισμός και ονόματα συγκροτημάτων...) και συνέχισαν ως η Band του Μπόμπ

Ντίλαν, όταν ο τελευταίος έγινε «ηλεκτροφόρος» και έστρεψε εναντίον του, το ίδιο του το κοινό.

Οι Band όμως υπήρξαν ένα από τα κορυφαία συγκροτήματα του πλανήτη Γη. Όχι μόνο γιατί ήταν τρομεροί παίχτες όλοι τους, αλλά και γιατί ζύγιζαν ισομερώς τη μουσική τους ανάμεσα στο roots ροκενρόλ, την κάντρι, το μπλουζ των '70s και μερικές ακόμα ιδιαιτερότητες που τις πήραν μαζί τους, φεύγοντας.

Ο δίσκος, στον οποίο έκανε παραγωγή ο Ρόμπι Ρόμπερτσον, ο κιθαρίστας τους, έχει διάρκεια πάνω από 2 ώρες.

Από τα αυλάκια του περνάει όλος ο κόσμος: Οι Χόκινς και Ντίλαν, ο Dr John, ο Μάντι Γουότερς σε μια απίστευτη εμφάνιση με τους Πάιντοπ Πέρκινς και Μπομπ Μάργκολιν, ο Κλάπτον, η Τζόνι Μίτσελ, ο Νιλ Ντάιαμοντ, ο Βαν Μόρισον, ο Νιλ Γιάνγκ σε ένα συγκλονιστικό «Helpless», η Εμιλού Χάρις και ο Ρόνι Γουντ, η οικογένεια Στέιπλς κ.α.

Στο κέντρο όμως είναι οι Band: Ο Ρικ Ντάνκο και ο Ρίτσαρντ Μάνιουελ που «έφυγαν» πρώτοι, ο Λεβόν Χελμ που πέθανε πριν από μερικά χρόνια, ο Ρόμπι Ρόμπερτσον και ο τελευταίος όλων, ο Γκαρθ Χάτσον που πέθανε πριν από λίγο καιρό. Αν δεν ξέρετε ποιοι είναι οι Band, κάντε τη χάρη στον εαυτό σας να ακούσετε, ειδικά από αυτό τον δίσκο, το *The Shape I'm In*, το καταγιστικό *Mystery Train* μαζί με τον Πωλ Μπάτερφιλντ και φυσικά, το *I Shall be Released*, στο φινάλε.

Το *Last Waltz* παίχτηκε στο Winterland Ballroom, στο Σαν Φρανσίσκο, την Ημέρα των Ευχαριστιών του 1976. Εκτός από τις 3 ώρες μουσικής, περιλάμβανε και ένα εορταστικό δείπνο με 5.000 καλεσμένους.

Σήμερα, από όλα αυτά υπάρχει ένα ντοκιμαντέρ και ένα live άλμπουμ. Και μια απίστευτη μουσική ιστορία που πλέον, μοιάζει πολύ μακρινή...

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗ ΒΔΟΜΑΔΑ

«Η πικρή αλήθεια»

Η ΠΙΚΡΗ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΩΤΑΚΗΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΕΔΡΟΣ

Τα θέματα στα οποία παραπέμπει το φανταστικό σύμπαν του Δημήτρη Σωτάκη είναι ποικίλα: από τις απώλειες του έρωτα, της μοναξιάς και του θανάτου και το αδιευκρίνιστο, μονίμως διαφιλονικούμενο παρελθόν μέχρι τις κοινωνίες που εξαφανίζουν το άτομο και την ιδιοσυστασία του με τους εξοντωτικούς ρυθμούς εργασίας τους οποίους επιβάλλουν και με την υπερπαραγωγή των προϊόντων τους. Προσπαθώντας το άτομο να ανταποκριθεί σε απαιτήσεις που ξεπερνούν το μέτρο του, θα στερηθεί τις πραγματικές του επιθυμίες, υποχωρώντας στο εσωτερικό μιας ζώνης, η οποία έχει καταπλακωθεί από την ομοιομορφία και την έλλειψη ταυτότητας ή διαφοράς.

Σε τεχνικό επίπεδο, τα βιβλία του Σωτάκη δεν υπερβαίνουν τη ρεαλιστική φόρμα, αλλά η αφήγηση μάς σφυροκοπά με τα ασύμβατα προς την κοινή λογική δεδομένα της, που αποκόπτουν προοδευτικά τους πρωταγωνιστές από τον περίγυρό τους και διαλύουν τη σωματική και την ηθική τους υπόσταση, αφήνοντάς τους στο τέλος μόνο με μια ασθματική, ερεβώδη αναπνοή. Το καινούργιο μυθιστόρημα του συγγραφέα, που μόλις κυκλοφόρησε από τον Κέδρο με τίτλο «Η πικρή αλήθεια», στοιχίζεται ακριβώς σε αυτή τη γραμμή. Μια χαρούμενη και ανέμελη οικογένεια ταξιδεύει για δίμηνες διακοπές σε ένα υπερπολυτελές ξενοδοχείο (ο πατέρας είναι καταξιωμένος μυθιστοριογράφος) και ετοιμάζεται να απολαύσει την άνεση και τις παροχές του. Ο Σωτάκης δεν κατονομάζει ποτέ στα βιβλία του τόπους ή χώρες και τα ονόματα των ηρώων είναι σαν ελληνικά ή με έναν διεθνή

απόηχο προκειμένου να υποβάλλουν πάντοτε την ιδέα ότι τα γεγονότα, τα οποία ζουν οι ίδιοι θα μπορούσαν να συμβούν οπουδήποτε και οποτεδήποτε.

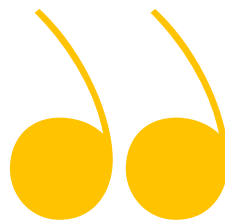
Η καθημερινότητα των διακοπών για τον Πο Λέντις, για τη γυναίκα του Μαρία και για τα παιδιά τους Σο και Φέριν μοιάζει υπερβολικά αυτονόητη και σχεδόν κοινότοπη: εκδρομές, φαγητό, παιχνίδια στη θάλασσα και διάφορες τουριστικές ατραξιόν. Οι φόβοι και τα πλήγματα που είδαμε προεισαγωγικά μοιάζουν πολύ μακριά, αλλά σιγά-σιγά (η αφήγηση καθυστερεί εσκεμμένα το ξετύλιγμά της) ο κόσμος τριγύρω τους αρχίζει να μην τους αναγνωρίζει - σαν να έχει διαγραφεί η περσινή παραμονή τους στο ξενοδοχείο και οι πολλές ώρες συντροφιάς με τις ίδιες παρέες. Το περίεργο είναι ότι το πράγμα επαναλαμβάνεται και στο εγκιβωτισμένο μυθιστόρημα του Πο (αυτό που τον έχει καταστήσει διάσημο), με την ανάποδη, όμως, φορά: Εκεί, οι πανομοιότυποι πρωταγωνιστές αναγνωρίζονται στο ξενοδοχείο από τους πάντες, κι ας μην ξέρουν κανέναν. Σημασία δεν έχουν οι λόγοι για τους οποίους η οικογένεια πιθανολογεί ότι αναγνωρίζεται ή ότι δεν αναγνωρίζεται κάθε φορά (αν και δείχνουν πολύ συγκεκριμένοι), αλλά το αίσθημα κλειστοφοβίας και ασφυξίας, το οποίο την καταλαμβάνει στις δύο παράλληλες διαδρομές.

Η κλειστοφοβία αποτελεί περίπου μόνιμο χαρακτηριστικό των μυθιστορημάτων του Σωτάκη και εδώ σπεύδει να απλώσει τα μαύρα φτερά της πάνω από το κάποτε αρμονικό ζευγάρι. Ο Πο και η Μαρία από ένα σημείο και μετά καταλαμβάνουν, τόσο στη μια όσο και στην άλλη αφηγηματική διαδρομή, πως χάνουν προοδευτικά τη μνήμη και τη φυσική τους κατάσταση, αμφισβητώντας πρώτα ο ένας τον άλλο και μετά τον εαυτό τους. Δεν θα αποκαλύψω το τέλος, το ζήτημα, ωστόσο, είναι ο διττός τρόπος με τον οποίο ο συγγραφέας μηχανεύεται το ασύμπτωτο ανάμεσα στη συνείδηση των ηρώων και στην πραγματικότητα, εγκαταλείποντας διακριτικά οποιοδήποτε ρεαλιστικό έδαφος (χωρίς ουδέποτε να υπερβεί, έστω και κατ' εξαίρεση, τους κανόνες του ρεαλισμού στο γράψιμό του) για να συναντηθεί όχι μόνο με το παράλογο, αλλά και με την παράδοση κατάληξη της ύπαρξης τόσο στο ατομικό όσο και στο συλλογικό επίπεδο.

Προτιμώντας από μια ομιχλώδη αλληγορία ή από μια σειρά περίτεχνων συμβολισμών τον παιγνιώδη υπαινιγμό, ο Σωτάκης υποδεικνύει το πώς μπορεί να δουλέψει η λογοτεχνία με τις επιδιώξεις της φαντασίας: όχι με επινοήσεις καθ' ολοκληρίαν φανταστικών κόσμων, αλλά με περαιτέρω διερεύνηση των φαινομενικών όψεων του πραγματικού και με την κατά το δυνατόν απογύμνωση της αληθινής τους λειτουργίας. Μήπως γι' αυτό άραγε κάνει λόγο στον τίτλο του για πικρή αλήθεια;

ΑΠΕ-ΜΠΕ/Β. ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Σε τεχνικό επίπεδο, τα βιβλία του Σωτάκη δεν υπερβαίνουν τη ρεαλιστική φόρμα, αλλά η αφήγηση μάς σφυροκοπά με τα ασύμβατα προς την κοινή λογική δεδομένα της, που αποκόπτουν προοδευτικά τους πρωταγωνιστές από τον περίγυρό τους και διαλύουν τη σωματική και την ηθική τους υπόσταση, αφήνοντάς τους στο τέλος μόνο με μια ασθματική, ερεβώδη αναπνοή.

Οι αστέρες που γύρισαν την πλάτη τους στο Χόλιγουντ (και κάποιοι που επέστρεψαν)

Η ηθοποιός Κέιτ Μπλάνσετ δήλωσε ότι θέλει να εγκαταλείψει την υποκριτική για να ασχοληθεί με άλλα πράγματα, μπαίνοντας σε μια μακρά σειρά μεγάλων αστέρων του Χόλιγουντ που εγκατέλειψαν τα κόκκινα χαλιά για έναν διαφορετικό τρόπο ζωής.

Η 55χρονη θεωρείται μία από τις πιο ταλαντούχες και πιο κερδοφόρες ηθοποιούς του κινηματογράφου, αλλά έχει δηλώσει αρκετές φορές τα τελευταία χρόνια ότι επιθυμεί να αποχωρήσει από τη μεγάλη οθόνη.

«Η οικογένειά μου γουρλώνει τα μάτια της κάθε φορά που το λέω, αλλά το εννοώ. Μιλώ σοβαρά για το ενδεχόμενο να εγκαταλείψω την υποκριτική», δήλωσε στους Radio Times σε μια νέα συνέντευξή της. «[Υπάρχουν] πολλά πράγματα που θέλω να κάνω στη ζωή μου».

Μιλώντας για την εμπειρία της από το να είναι διάσημη πρόσθεσε: «Όταν πας σε ένα talk show, ή ακόμα και εδώ τώρα, και μετά βλέπεις ηχητικά αποσπάσματα από πράγματα που έχεις πει, τραβηγμένα και με πλάγια γράμματα, ακούγονται πολύ δυνατά. Δεν είμαι τέτοιο άτομο.

«Βγάζω περισσότερο νόημα εν κινήσει - πέρασε πολύς καιρός για να νιώσω εξ αποστάσεως άνετα με την ιδέα να φωτογραφίζομαι».

Τα σχόλιά της απηχούν τα σχόλια που έκανε πέρυσι στην εκπομπή This Natural Life του BBC Radio 4, όταν είπε ότι «αγαπούσε απόλυτα» την υποκριτική, αλλά είπε επίσης ότι θα ήταν «λαμπρό» να την εγκαταλείψει και μίλησε για το πάθος της για τη φύση και τη διατήρηση της φύσης.

Η Blanchett είναι περισσότερο γνωστή για την εμφάνισή της σε ταινίες όπως το Tár, Notes on a Scandal και Elizabeth: The Golden Age, και κέρδισε Όσκαρ για τις ερμηνείες της στις ταινίες Blue Jasmine και The Aviator.

Δεν θα ήταν η πρώτη επιτυχημένη ηθοποιός που θα άλλαζε καριέρα λίγο αργότερα στη ζωή της. Ακολουθούν άλλοι 10 ηθοποιοί που αποσύρθηκαν από την υποκριτική (συμπεριλαμβανομένων μερικών που επέστρεψαν).

Cameron Diaz

Η Αμερικανίδα ηθοποιός ήταν ένα από τα μεγαλύτερα αστέρια του Χόλιγουντ στις δεκαετίες του '90 και του '00, έχοντας κάνει το ντεμπούτο της σε ηλικία 21 ετών στο πλευρό του Jim Carey στην ταινία «Η Μάσκα» πριν από 30 και πλέον χρόνια. Αρχικά βρήκε φήμη για τις χαζοχαρούμενες ερμηνείες της σε ρομαντικές κωμωδίες όπως ο γάμος του καλύτερου μου φίλου και κωμωδίες όπως το *There's Something About Mary*, η Diaz απέδειξε στη συνέχεια τις δραματικές της ικανότητες σε ταινίες όπως το *Being John Malkovich* και το *Gangs of New York* του Martin Scorsese. Όμως, έκανε ένα διάλειμμα από το Χόλιγουντ μετά την ερμηνεία της ως κα Χάνιγκαν στο ριμέικ του μιούζικαλ *Annie* το 2014, επιβεβαιώνοντας την «απόσυρσή» της το 2018. «Ήμουν ελεύθερη να είμαι [όπως] «Είμαι μητέρα, είμαι σύζυγος, ζω τη ζωή μου» - ήταν τόσο υπέροχο». Είπε ότι η δεκαετία που πέρασε αποσυρόμενη από την υποκριτική ήταν «τα καλύτερα 10 χρόνια» της ζωής της. Αλλά τελικά πείστηκε να επιστρέψει στις οθόνες νωρίτερα φέτος για το κατασκοπευτικό θρίλερ *Back in Action* με τον ηθοποιό Jamie Foxx.

Daniel Day-Lewis

Ο βραβευμένος με Όσκαρ σαρ φαίνεται ότι αποσύρθηκε το 2017, αλλά δεν ήταν η πρώτη φορά που απομακρύνθηκε από τα φώτα της δημοσιότητας. Ο Ντέι-Λιούις, ο οποίος έχει τόσο βρετανική όσο και ιρλανδική υπηκοότητα, έχει κερδίσει το απίστευτο ποσό των τριών βραβείων Όσκαρ καλύτερου ηθοποιού για τους ρόλους του στις ταινίες «Το αριστερό μου πόδι», «Θα υπάρξει αίμα» και «Λίνκολν». Γνωστός για τα μεγάλα διαστήματα που άφηνε μεταξύ των ρόλων του, τη δεκαετία του 1990 ο Ντέι-Λιούις πέρασε σε αυτό που αποκάλεσε «ημι-συνταξιοδότηση» και έγινε μαθητευόμενος υποδηματοποιός στη Φλωρεντία της Ιταλίας. Τον έπεισε να επιστρέψει στην υποκριτική ο Μάρτιν Σκορτσέζε και η προσφορά του για τον ρόλο στην ταινία *Gangs of New York*. Μια δήλωση που εκδόθηκε μέσω του ατζέντη του σαρ το 2017, όταν ήταν 60 ετών, ανέφερε ότι «δεν θα εργάζεται πλέον ως ηθοποιός». Και πάλι, όμως, αυτό αποδείχθηκε ότι δεν ήταν μόνιμο. Ο Ντέι-Λιούις πρόκειται σύντομα να πρωταγωνιστήσει στο *Anemone*, την πρώτη μεγάλη μήκους ταινία του γιου του Ρόναν Ντέι-Λιούις.

Jack Nicholson

Ο Νίκολσον είναι ένας από τους τρεις ηθοποιούς (μαζί με τον Ντέι-Λιούις, παραπάνω) που έχουν κερδίσει τρία Όσκαρ υποκριτικής. Δύο από αυτά του Nicholson ήταν για τον καλύτερο ηθοποιό (*One Flew Over the Cuckoo's Nest* και *As Good As It Gets*) και ένα άλλο για τον καλύτερο δευτεραγωνιστή (*Terms of Endearment*). Άλλοι διάσημοι ρόλοι του θρυλικού σαρ περιλαμβάνουν τα *Easy Rider*, *The Shining*, *The Departed*, *A Few Good Men* και *Batman*. Αν και ποτέ δεν ανακοίνωσε επίσημα ότι παραιτείται ή αποσύρεται, στο παρελθόν είχε δηλώσει ότι η υποχώρησή του από τα φώτα της δημοσιότητας προκλήθηκε από την επιθυμία του να μην «είναι πια εκεί έξω». Ο τελευταίος κινηματογραφικός του ρόλος ήταν στην ρομαντική κωμωδία *How Do You Know* του 2010. Αλλά μόλις την περασμένη εβδομάδα, ο σκηνοθέτης της ταινίας αυτής James L Brooks δήλωσε στο *Hollywood Reporter*: «Δεν θα με εξέπληττε να ξαναδώ τον Jack να δουλεύει. Θέλω να πω, έχει περάσει πολύς καιρός, αλλά δεν ξέρω. Ίσως να είναι το σωστό. Διαβάζει σενάρια όλη την ώρα, νομίζω».

Greta Garbo

Η θρυλική σουηδική σειρά της οθόνης Γκρέτα Γκάρμπο δήλωσε το 1941, στην ώριμη ηλικία των 36 ετών, ότι θα αποσυρθεί «προσωρινά». Αποδείχθηκε ότι ήταν μόνιμη. Η πρωταγωνίστρια των ταινιών *Camille* και *Queen Christina* δεν εμφανίστηκε ποτέ ξανά στον κινηματογράφο. Πάντα η απρόθυμη διασημότητα, η απομονωμένη ηθοποιός δεν έπαιξε ποτέ το παιχνίδι του Χόλιγουντ, αρνούμενη συνεντεύξεις και αποφεύγοντας πρεμιέρες ταινιών και άλλες δημόσιες εμφανίσεις. Η αιγυπτιακή σαρ, της οποίας η διάσημη ατάκα «Θέλω να είμαι μόνη» από το *Grand Hotel* καθρέφτιζε κάπως την επιθυμία της τόσο στην πραγματική ζωή όσο και στην οθόνη, το μόνο που κατάφερε ήταν να αυξήσει τη μυσταγωγία της απομακρυνόμενη από τα φώτα της δημοσιότητας. Ωστόσο, αργότερα διευκρίνισε σε συνέντευξή της: «Ποτέ δεν είπα: «Θέλω να είμαι μόνη μου». Είπα μόνο: «Θέλω να με αφήσουν ήσυχη! Εκεί είναι όλη η διαφορά».

Μια από τις λίγες σαρ του βωβού κινηματογράφου που πέρασαν με επιτυχία στο «ομιλούν», η Γκάρμπο μετακόμισε μακριά από το Χόλιγουντ στη Νέα Υόρκη, όπου έζησε μέχρι το θάνατό της το 1990 σε ηλικία 84 ετών.

Sean Connery

Συνώνυμος με τον Τζέιμς Μποντ, ο αείμνηστος Σκωτσέζος σαρ απέκτησε αρχικά φήμη μέσω του μόντελιγκ και του bodybuilding, προτού πάρει μερικούς μικρούς ρόλους στο θέατρο και την τηλεόραση. Έκανε το ντεμπούτο του στον κινηματογράφο στην ταινία *No Road Back* το 1957, αλλά ο ρόλος του ως πράκτορας της Μυστικής Υπηρεσίας Πληροφοριών 007 στην ταινία *Dr No* λίγα χρόνια αργότερα του χάρισε τη μεγάλη επιτυχία. Στη συνέχεια πρωταγωνίστησε σε πέντε ακόμη ταινίες Μποντ, συμπεριλαμβανομένων των *From Russia with Love* και *Goldfinger*. Ο Connery εμφανίστηκε σε πολλές άλλες ταινίες κατά τη διάρκεια της μακράς καριέρας του, όμως θα ήταν για πάντα παντρεμένος με τον 007. Το 2005, ωστόσο, δήλωσε ότι «βαρέθηκε τους ηλίθιους», προσθέτοντας ότι υπάρχει ένα «διαρκώς διευρυνόμενο χάσμα μεταξύ των ανθρώπων που ξέρουν πώς να κάνουν ταινίες και των ανθρώπων που δίνουν το πράσινο φως για τις ταινίες». Η δήλωση αυτή έγινε λίγα χρόνια αφότου πρωταγωνίστησε στην ταινία *The League of Extraordinary Gentlemen*, που πολλοί συμπέραναν ότι ήταν ένας από τους κύριους λόγους για την αποχώρησή του.

Rick Moranis

Παιδιά της δεκαετίας του '80 και του '90: Ξέρετε. Αυτός ο τύπος ήταν ένα τεράστιο αστέρι τότε, η κωμική ραχοκοκαλιά δημοφιλών ταινιών όπως το *Ghostbusters*, το *Honey I Shrank The Kids* και το μιούζικαλ *Little Shop of Horrors* [Suddenly, Seymour κανείς;].

Αλλά μετά φάνηκε να εξαφανίζεται από προσώπου γης. Τι συνέβη λοιπόν; Άρχισε να περιορίζει τη δουλειά του μετά τον θάνατο της γυναίκας του από καρκίνο το 1991 για να επικεντρωθεί στην ανατροφή των παιδιών του, με την τελευταία του εμφάνιση στη μεγάλη οθόνη να είναι το 1997 με το σίκουελ *Honey, We Shrank Ourselves*.

«Είμαι μονογονέας και διαπίστωσα ότι ήταν πολύ δύσκολο να καταφέρω να μεγαλώσω τα παιδιά μου και να κάνω τα ταξίδια που συνεπάγεται η παραγωγή ταινιών», δήλωσε στο *USA Today* το 2005.

«Έτσι έκανα ένα μικρό διάλειμμα. Και το μικρό διάλειμμα μετατράπηκε σε μεγαλύτερο διάλειμμα και μετά διαπίστωσα ότι πραγματικά δεν μου έλειψε». Ωστόσο, συνέχισε να κάνει φωνητικές δουλειές και ο Moranis επρόκειτο να επιστρέψει στην ταινία *Honey I Shrank the Kids* reboot, η οποία δυστυχώς δεν έγινε πραγματικότητα.

Gene Hackman

Δυστυχώς χάσαμε αυτόν τον θρύλο της υποκριτικής νωρίτερα φέτος, μαζί με τη δεύτερη σύζυγό του Betsy Arakawa, αλλά το αστέρι δεν είχε εμφανιστεί στην οθόνη για χρόνια, αφού αποσύρθηκε από το επάγγελμα μετά από συμβουλή του καρδιολόγου του - επιλέγοντας μια ήσυχη ζωή στο Νέο Μεξικό.

Ο Χάκμαν έγινε διάσημος στο «Μπόνι και Κλάιντ» στα τέλη της δεκαετίας του '60 και σπάνια έμενε χωρίς δουλειά - σε ταινίες όπως «*The French Connection*», «*Mississippi Burning*» και «*Superman*».

Επέλεξε να αποσυρθεί από την υποκριτική με την πολιτική σάτιρα *Welcome to Mooseport* το 2004.

Εξηγώντας την απόφασή του, δήλωσε στο *Reuters* ότι δεν ήθελε να διακινδυνεύσει να φύγει με πικρόχολο τρόπο. «Η δουλειά για μένα είναι πολύ αγχωτική. Οι συμβιβασμοί που πρέπει να κάνεις στις ταινίες είναι απλώς μέρος του κτήνους», είπε, «και είχε φτάσει σε ένα σημείο που απλά δεν ένιωθα ότι ήθελα να το κάνω πια».

Bridget Fonda

Η Φόντα, από τη διάσημη οικογενειακή δυναστεία, είναι άλλη μια star που παραιτήθηκε στο απόγειο της φήμης της. Πρωταγωνίστησε σε επιτυχίες της δεκαετίας του '80 και του '90, όπως το *Σκάνδαλο* (για την υπόθεση Προφούμο), το *Singles* του Κάμερον Κρόου, το *The Godfather Part III* και το *Single White Female* (όλοι ήθελαν να αντιγράψουν αυτό το ξωτικό κούρεμα, όχι μόνο η Τζένιφερ Τζέισον Λι). Και μετά... τίποτα.

Η Φόντα δεν αποσύρθηκε ποτέ επίσημα, απλά φάνηκε να αποσύρεται. Η τελευταία της εμφάνιση στη μεγάλη οθόνη ήταν στο *The Whole Shebang* το 2001. Όταν ρωτήθηκε το 2023 από έναν δημοσιογράφο αν θα επέστρεφε στην υποκριτική κάποια στιγμή, απάντησε: «Δεν το νομίζω, είναι πολύ ωραίο να είσαι πολίτης». Αρκετά δίκαιο! Η θεία της Φόντα, η Τζέιν, εγκατέλειψε επίσης την υποκριτική το 1990 για αρκετά χρόνια, εξηγώντας αργότερα στη *Vogue* ότι «δεν περνούσε πια καλά». Αργότερα όμως βγήκε από τη σύνταξη για την ρομαντική ταινία *Monster-in-Law*.

«Ήταν απλά ένα συναίσθημα που έλεγε, γιατί όχι; Είχαν περάσει 15 χρόνια και ήθελα να παίξω ξανά».

Shelley Duvall

Άλλη μια star που δυστυχώς χάσαμε πέρυσι, η Shelley Duvall ήταν γνωστή για τους ρόλους της σε ταινίες όπως *The Shining*, *Annie Hall* και *Nashville*. Η απομάκρυνσή της από το προσκήνιο δεν ήταν μόνο δική της επιλογή. Οι κινηματογραφικοί ρόλοι άρχισαν να μειώνονται τη δεκαετία του '90 και στη συνέχεια αποφάσισε να επιστρέψει στο Τέξας, αφού ο αδελφός της διαγνώστηκε με καρκίνο.

Ένα χρόνο πριν από το θάνατό της, δήλωσε στο περιοδικό *People*: «Είναι η μεγαλύτερη άδεια που πήρα ποτέ, αλλά ήταν για πραγματικά σημαντικούς λόγους - για να έρθω ξανά σε επαφή με την οικογένειά μου». Η Duvall επέστρεψε στην υποκριτική στην ταινία τρόμου, το 2023, *The Forest Hills*.

«Η υποκριτική ξανά - είναι τόσο διασκεδαστικό. Εμπλουτίζει τη ζωή σου», δήλωσε στο *People*. «[Η Τζέσικα Τάντι] κέρδισε ένα Όσκαρ όταν ήταν 80 ετών. Μπορώ ακόμα να κερδίσω», αστειεύτηκε. Δυστυχώς, δεν της δόθηκε η ευκαιρία.

Ke Huy Quan

Ποιος θα μπορούσε να ξεχάσει το πιο γοητευτικό αστέρι της σεζόν των βραβείων του 2024, τον βραβευμένο με Όσκαρ και ηθοποιό του *Everything, Everywhere All At Once* Ke Huy Quan;

Έγινε διάσημος για πρώτη φορά ως παιδικός ηθοποιός τη δεκαετία του '80, όταν απέκτησε τον ρόλο του *Short Round* στην ταινία του Στίβεν Σπίλμπεργκ «*Indiana Jones and The Temple of Doom*», προτού αναλάβει άλλον έναν πρωταγωνιστικό ρόλο στην παιδική περιπέτεια «*The Goonies*».

Ακολούθησαν μερικοί τηλεοπτικοί ρόλοι, αλλά στη συνέχεια η δουλειά στέρεψε σε μεγάλο βαθμό και αρκέστηκε να δουλεύει στα παρασκήνια ως συντονιστής κασκάντέρ και βοηθός σκηνοθέτη.

«Είναι πάντα δύσκολο να κάνεις τη μετάβαση από έναν παιδικό ηθοποιό σε έναν ενήλικα ηθοποιό», δήλωσε στην *Telegraph*. «Αλλά όταν είσαι Ασιάτης, τότε είναι 100 φορές πιο δύσκολο». Τα παράτησε απρόθυμα - μόνο και μόνο λόγω έλλειψης ευκαιριών - και χρειάστηκαν χρόνια μέχρι να ρισκάρει στην ευρηματική, παράξενη ταινία *Everything, Everywhere, All At Once*, όπου ο ρόλος του ως *Waymond Wang* του χάρισε ένα Όσκαρ και τον έκανε και πάλι αγαπημένο του Χόλιγουντ.